

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. № 280 В/1
Дата 17-07-2020

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Министър на здравеопазването

Изх. № М-03-470/17.07.20г.

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД

НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

гр. София

бул. „Княз Ал. Дондуков“ № 1

По к. д. № 4/2020 г.

Относно: допуснато до разглеждане по същество искане на 63-ма народни представители от 44-то Народно събрание за установяване противоконституционност на разпоредби от Закона за електронните съобщения и § 51 от преходните и заключителни разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците

УВАЖАЕМИ ПРОФ. ВЕЛЧЕВ,

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С Определение от 9 юни 2020 г. по к. д. № 4/2020 г. на Конституционния съд е допуснато до разглеждане по същество искането на 63-ма народни представители от 44-то Народно събрание за установяване противоконституционност на чл. 251б, ал. 2, изречение трето, чл. 251в, ал. 2, изречение второ, чл. 251г, ал. 4 (уточнено от съда като ал.

5 поради законова преномерация) относно думите „и в случаите по чл. 251б, ал. 2, изречение трето“ и чл. 251г¹, ал. 1, изречение второ, ал. 3 и 4 относно думите „и чл. 251в, ал. 2, изречение второ“ от Закона за електронните съобщения, и на § 51 от преходните и заключителни разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците (накратко закона за мерките).

С определението са конституирани заинтересовани институции по делото - сред тях и министърът на здравеопазването, които да представят писмено становище.

Искането излага мотиви относно твърдение за противоконституционност на посочените законови разпоредби поради противоречието им с чл. 1, ал. 1, чл. 4, ал. 1, чл. 32, чл. 34, и чл. 88, ал. 1, във връзка с чл. 73 от Конституцията.

По силата на чл. 251б, ал. 1, т. 6 предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги съхраняват за срок от 6 месеца данни, създадени или обработени в процеса на тяхната дейност, които са необходими за установяване на идентификатор на ползваните клетки. Съгласно оспорената ал. 2, изречение трето на чл. 251б тези данни се съхраняват и за нуждите на принудителното изпълнение на задължителната изолация и болничното лечение на лица по чл. 61 от Закона за здравето, които са отказали или не изпълняват задължителна изолация и лечение.

Съгласно чл. 251в, ал. 2, изречение второ в случаите по чл. 251б, ал. 2, изречение трето право да искат извършване на справка за данните по чл. 251б, ал. 1, т. 6, когато те са необходими за изпълнение на техните правомощия, имат Главна дирекция "Национална полиция", Столичната дирекция на вътрешните работи и областните дирекции на Министерството на вътрешните работи.

Разпоредбата на чл. 251г, ал. 5, оспорена в частта относно думите „и в случаите по чл. 251б, ал. 2, изречение трето“ определя, че в случаите по чл. 251б, ал. 2, изречение трето (както и в случаите по чл. 38, ал. 3 от Закона за защита при бедствия) ал. 4, с която се изисква предварително разрешение на председател на съд за определени категории лица, не се прилага.

Съгласно чл. 251г¹, ал. 1, изречение второ в случаите по чл. 251б, ал. 2, изречение трето предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, предоставят незабавен достъп до данните по чл. 251б, ал. 1, т. 6 въз основа на искане на съответния ръководител на структурите по чл. 251в, ал. 2, изречение второ.

Съгласно чл. 251г¹, ал. 3 ръководителите на структурите по чл. 251в, ал. 1 и чл. 251в, ал. 2, изречение второ уведомяват незабавно органа по чл. 251г, ал. 1, 2 или 4 за осъществения достъп, прилагат искането и излагат мотиви.

Съгласно чл. 251г¹, ал. 4 данните по чл. 251б, ал. 1, предоставени по реда на ал. 1, се унищожават незабавно от структурите по чл. 251в, ал. 1 и чл. 251в, ал. 2, изречение второ, ако в срок от 24 часа бъде постановен отказ от органа по чл. 251г, ал. 1, 2 или 4, за което се уведомява незабавно предприятието, предоставящо обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги.

В тази връзка следва да се отбележи, че съгласно ал. 5 в случаите по ал. 1 – 3 с разпореждането на органа по чл. 251г, ал. 1, 2 или 4 се потвърждават извършените действия до момента.

Параграф 51 от преходните и заключителни разпоредби на закона за мерките определя, че § 41, с който се въвеждат всички оспорени текстове в Закона за електронните съобщения, се прилага до отпадане на необходимостта от принудително изпълнение на задължителната изолация и болнично лечение на лица по чл. 61 от Закона за здравето, които са отказали или не изпълняват заповедта за задължителна изолация и лечение.

В резюме, вносителите на искането смятат за противоконституционна възприетата законова постановка, според която предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги трябва да съхраняват и да предоставят за нуждите на принудителното изпълнение на задължителната изолация и болничното лечение на лица по чл. 61 от Закона за здравето, които са отказали или не изпълняват задължителна изолация и лечение, данните, създадени или обработени в процеса на тяхната дейност, които са необходими за установяване на идентификатор на ползваните клетки. Те предоставят незабавен достъп до тези данни по искане на съответните ръководители на Главна дирекция "Национална полиция", Столичната дирекция на вътрешните работи и областните дирекции на Министерството на вътрешните работи. Последните уведомяват незабавно за осъществения достъп органа по чл. 251г, ал. 1, а именно - председателя на районния съд или оправомощен от него съдия по седалището на органа, който е поискал достъпа, като му прилагат искането и излагат мотиви. За целта председателят на съда или оправомощеният от него съдия издава разпореждане за предоставяне на достъпа до данните. Ако в срок от 24 часа бъде постановен отказ, данните се унищожават незабавно от поискалите ги структури, за което се уведомява незабавно предоставилото ги предприятие.

Всички тези промени в Закона за електронните съобщения се прилагат до отпадане на необходимостта от принудително изпълнение на задължителната изолация и болнично лечение на лица по чл. 61 от Закона за здравето, които са отказали или не изпълняват заповедта за задължителна изолация и лечение.

Според вносителите на искането тази постановка противоречи на посочените конституционни норми, което не споделям.

По твърденията в искането и изложените в тяхна подкрепа мотиви считам следното:

1. По твърдяното противоречие с чл. 1, ал. 1 и чл. 4, ал. 1 от Конституцията, което е обвързано с твърдяното противоречие с чл. 88, ал. 1, във връзка с чл. 73 от Конституцията:

Твърди се, че в съвременната конституционноправна доктрина понятието за „правова държава“ се разглежда във формален и материален смисъл. Правова е държавата, в която държавната власт се упражнява на основата на конституция, в рамките на закони, които материално и формално съответстват на конституцията и които са създадени за запазване на човешкото достойнство, за постигане на свобода, справедливост и правна сигурност (Решение № 1 от 2005 г. по к.д. № 8 от 2004 г., Решение № 3 от 2020 г. по к.д. № 5 от 2019 г.). Неразделна част от формалния аспект на правовата държава е принципът на законността и никоя власт, дори и законодателната по отношение на приеманите от нея закони, не може да бъде изключена от обхвата на този принцип. Според вносителите на искането в този смисъл за да бъдат конституционносъобразни, законите трябва да съответстват не само на Конституцията, а и на останалите закони.

Оттук вносителите извеждат искането си Конституционният съд да упражни контрол за съответствие на оспорените законови разпоредби и с Правилника за организацията и дейността на Народното събрание (ПОДНС) така, както в практиката си според тях съдът е упражнявал контрол на оспорваните законови разпоредби и с други действащи закони (макар, че цитираните от вносителя решения на Конституционния съд не са буквално в този смисъл, с изключение на едно от тях, което касае спазването на Закона за нормативните актове по принцип).

Вносителите настояват за проверка на съответствието на оспорените разпоредби с възприетия от Народното събрание с ПОДНС законодателен процес така, че да се гарантира качеството и прозрачността на този процес, като считат, че неспазването на законодателната процедура на Народното събрание от самото него поставя под съмнение идеята за върховенството на правото и противоречи на принципа на правовата държава

във формален смисъл, т.е. на принципа на законността. За вносителите е нарушен и фундаменталният принцип на публичността в парламентарното управление, който осигурява прозрачността на парламентарните дебати и законодателния процес.

В центъра е поставено твърдението на вносителите, че съгласно ПОДНС законов текст може да се обсъди и приеме само веднъж в пленарна зала на второ четене, тъй като е бил предложен между първо и второ четене на законопроекта, но във всички случаи той трябва да има пряка връзка с принципите и обхвата на законопроекта, приет на първо четене. Според вносителите оспорените разпоредби са предложени и обсъдени по време на второто гласуване във водещата комисия, но не са аргументирани и не са свързани с разглеждания законопроект, а § 51 е предложен и прочетен едва при обсъждането и гласуването на законопроекта в пленарна зала и също няма връзка с принципите и същността на разглеждания законопроект.

Във връзка с тези твърдения и мотиви на вносителите бих искал да посоча, че според чл. 88, ал. 1 от Конституцията законите се обсъждат и приемат с две гласувания, които се извършват на отделни заседания, като по изключение Народното събрание може да реши двете гласувания да се извършат в едно заседание. Съгласно практиката на Конституционния съд принципните въпроси, доколкото засягат основни параметри и предмета на закона, се разрешават в неговото първо гласуване. Всички останали въпроси могат да бъдат обсъждани от народните представители между двете гласувания. Конституцията не изисква пълна идентичност на законодателните текстове, приети на първо и второ гласуване. Основният закон не ограничава възможността на законодателя на базата на направените разисквания и представените предложения при първото четене от народните представители да коригира и допълва законопроектите при второто четене, особено когато тези предложения не противоречат на принципите на приетия при първото гласуване законопроект (Решение № 4 от 2002 г. по к.д. № 14 от 2002 г. и Решение № 5 от 2015 г. по к.д. № 4 от 2015 г.).

В случая такова противоречие няма. Обсъждан е законът за мерките, който касае мерки по време на извънредното положение, но и два и повече месеци след неговата отмяна, а за някои мерки – и по-дълъг период. В предмета му на уредба впоследствие попадат и въпроси за преодоляване на последиците. Като цяло законът е акт с антикризисен характер, с който поради световното положение на пандемия и необходимостта от осигуряване на стопанския и обществения живот, се въвеждат специални временни законови правила, в това число и в редица специални закони. С оспорените правила в частност се предоставя механизъм за реално въвеждане в действие на принудителното изпълнение, предвидено в чл. 215 от административнонаказателните

разпоредби на Закона за здравето. Тази и други разпоредби на Закона за здравето във връзка с действията на органите по повод на заболяването Covid-19 като заразно заболяване, въвежданите противоепидемични мерки, задължителните изолация, лечение и карантина и др., се ревизират именно в рамките на промените, въведени със закона за мерките, част от които са и оспорените разпоредби. Връзката между тях и оспорените разпоредби е очевидна – изолацията и лечението са абсолютно необходими с оглед опазване на общественото и персонално здраве, отказалите да се явят доброволно за изолация и лечение, както и лицата, които не изпълняват задължителната изолация, се довеждат принудително със съдействието на органите на Министерството на вътрешните работи по искане на органите на държавния здравен контрол, на ръководителя на лечебното заведение за болнична помощ или на лекаря, насочил лицето за хоспитализация. За целите на принудителното довеждане, което има смисъл с оглед опазване на общественото здраве само ако е незабавно, съответните органи могат да изискват от мобилните оператори данни за местоположението на тези лица въз основа на последните им разговори или други активности през най-близките до тях клетки при паралелен (в рамките на 24 часа) съдебен контрол. Тази мярка се прилага до отпадане на необходимостта от принудително изпълнение на задължителната изолация и болнично лечение на лица по чл. 61 от Закона за здравето, които са отказали или не изпълняват заповедта за задължителна изолация и лечение.

В случая не са налице разпоредби, които да са принципни, да засягат предмета на законопроекта като излизат извън него или го променят съществено, или извън неговите цели и дух, и да са предложени за първи път или да са включени за първи път в доклада на водещата комисия. Още в първоначалния законопроект се предлагат промени и в други закони в същата посока, в която е и приетият окончателно от Народното събрание закон.

Цитираните от вносителите решения на Конституционния съд, обективизиращи практиката на съда да отсъжда, че текстовете могат да бъдат обсъдени и гласувани само на второ четене само ако имат пряка връзка с принципите и обхвата на законопроекта от първо четене, са напълно съобразени в процеса по приемане на оспорените разпоредби. Член 88, ал. 1 от Конституцията не е нарушен. Не е нарушен и чл. 73 от Конституцията, съгласно който организацията и дейността на Народното събрание се осъществяват въз основа на Конституцията и на правилник, приет от него.

Що се отнася до неспазването на ПОДНС и предвидената с него законодателна процедура, Конституционният съд не веднъж е посочвал, че не е в обсега на неговия контрол преценката за спазване на Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, Закона за нормативните актове и Указ № 883 от 1974 г. за прилагане

на Закона за нормативните актове или други закони. Противно на посоченото от вносителите на искането, Конституционният съд извършва преценка единствено с оглед на това дали са нарушени конституционни норми, като не може да преценява съответствието на един закон с останалите закони (Решение № 28 от 1998 г. по к.д. № 26 от 1998 г., Решение № 1 от 1999 г. по к.д. № 34 от 1998 г., Решение № 6 от 2007 г. по к.д. № 3 от 2007 г., Решение № 4 от 2002 г. по к.д. № 14 от 2002 г., Решение № 1 от 2011 г. по к.д. № 22 от 2010 г. и ред други). Въпреки това в решенията си Конституционният съд е изяснил съответните въпроси и в частност характера на ПОДНС и неговото прилагане. Практиката на съда е ясна и красноречива и следва да се съобразява.

С оглед на горното, намирам за несъстоятелни и твърденията за противоречие с разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от Конституцията, съгласно която България е република с парламентарно управление.

Парламентарното управление се базира върху суверенитета на народа и осъществяването на законодателната власт от избраното от суверена Народно събрание.

Основни пълномощия на Народното събрание, които са относими към настоящото производство, са тези по приемане, изменение, допълване и отменяне на законите, а също и по осъществяване на парламентарен контрол.

В случая изготвянето, разглеждането и приемането на закона за мерките, който съдържа и оспорените разпоредби, са извършени съобразно относимите за това правила на Конституцията и ПОДНС. Спорният въпрос, според изложението в искането, е само по отношение на връзката между оспорените разпоредби и основния законопроект от гледна точка на дух, цели, принципи, обхват и предмет. Както посочихме по-горе, тази връзка е налице.

Законът е приет от Народното събрание, което е израз на осъществяваната от него самостоятелно и суверенно законодателна власт, а именно да приема, изменя, допълва и отменя законите (Решение № 4 от 2002 г. по к.д. № 14 от 2002 г. на КС).

Парламентаризмът така, както е определен и от Конституционния съд (напр. в Решение № 6 от 2007 г. по к.д. № 3 от 2007 г.) – система, в която поставената в неизгодно положение от съществуващото съотношение на силите опозиция да разполага с инициатива и възможност да покаже недостатъците на предлаганото решение и да направи опит да го измени, не е нарушен. Не е нарушен и принципът на публичност на парламентаризма предвид спазването на всички законодателни процедури такива, каквито ги определя ПОДНС. Народното събрание е обсъдило законопроекта на две гласувания. В него още от внасянето му фигурират предложения за промени в други закони, в т.ч. в

Закон за здравето, в духа, целите и обхвата на които народните представители са достигнали до окончателни и по-оптимални според тях редакции в резултат на процеса по разглеждане на две гласувания съобразно ПОДНС.

Няма нарушение и на принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1, изречение първо от Конституцията. Република България се управлява според Конституцията и законите на страната (изречение второ на същата конституционна разпоредба).

От теоретична и практическа гледна точка, както и съобразно практиката на Конституционния съд, няма спор и по въпроса за това, че принципът на правовата държава съдържа в себе си изисквания за правна предвидимост, сигурност, стабилност и предсказуемост, както и на пропорционалност и съразмерност. В Решение № 10 от 2012 г. по к.д. № 15 от 2011 г. и редица други Конституционният съд е мотивирал обусловеността и обвързаността между тези категории.

Доколко обаче принципът за правовата държава с всички негови компоненти следва да се абсолютизира е въпрос, по който Конституционният съд също има константна практика. Тази практика не е отчетена от подателите и няма повод да се променя.

В редица свои решения (напр. Решение № 1 от 2005 г. по к.д. № 8 от 2004 г., Решение № 7 от 2005 г. по к.д. № 1 от 2005 г., Решение № 10 от 2012 г. по к.д. № 15 от 2011 г., и др.) Конституционният съд посочва, че не бива да се допуска принципът за правовата държава да бъде неприсъщо натоварван, при което всякакво правно нарушение да бъде квалифицирано именно като противоречащо на правовата държава. За съда подобен подход би накърнил ясното съдържание и приложимостта на принципа. Възможни са както конкуренция, така дори конфликт между формалния и материалния елементи на правовата държава.

Изменения, при които е налице известен конфликт между справедливостта и стабилността са възможни и допустими. Не може да се очакват единствено плавни и предвидими изменения. Въпросът е държавата да изпълнява задълженията си като създаде условия за осъществяване на основните права на гражданите в съответната сфера. Въпросът е, също така, промените и неспазването на определено формално законово изискване (напр. за провеждане на цялата или определен етап от процедурата по изготвяне на акта и др.) да не представляват и да не водят до дисбаланс в правната сигурност, да не представляват произвол на изпълнителната власт и мнозинството в Народното събрание, а това означава – да не произвеждат правни последици с обратен знак за правовия ред. При тези условия подобни изменения са приемливи според Конституционния съд

(Решение № 10 от 2012 г. по к.д. № 15 от 2011 г. и Решение № 7 от 2005 г. по к.д. № 1 от 2005 г.).

Посоченото има връзка и с възможността за ограничаване на някои граждански права, аргументи за което се съдържат в следващата т. 2.

2. По твърдяното противоречие с чл. 32 и 34 от Конституцията:

Най-общо, както обобщава Конституционният съд в своето определение, вносителите твърдят, че ограниченията, които оспорваните разпоредби въвеждат по отношение на правото на личен живот на гражданите и на тайната на кореспонденцията и на другите съобщения, позволяващи незабавен достъп до данни от комуникационен трафик по чл. 251б, ал. 1, т. 6 от Закона за електронните съобщения на изключително широк кръг лица за сравнително дълъг период от време (6 месеца), който при това не е ограничен за времето на извънредното положение, при липса на истински ефективен съдебен контрол, се явяват несъразмерни (непропорционални) на преследваната цел. Възпрепятства се и осъществяването на казуистична преценка на необходимия баланс от страна на съдилищата, която следва да се извършва случай по случай за разрешаването на колизия между права.

Доколкото изобщо може да се твърди известно ограничаване на посочените от вносителите право на личен живот и на неприкосновеност на свободата и тайната на кореспонденцията и на другите съобщения на гражданите, необходимо е да се изследва доколко такова е допустимо и съразмерно по силата на Конституцията.

Разпоредбата на чл. 57, ал. 3 от Конституцията въвежда общия принцип за абсолютна неотменимост на конкретни права на гражданите. Сред тях е и правото по чл. 32, ал. 1 - личният живот на гражданите е неприкосновен, като всеки има право на защита срещу незаконна намеса в личния и семейния му живот и срещу посегателство върху неговата чест, достойнство и добро име. Упражняването му не може да бъде ограничавано дори и при обявяване на война, на военно или друго извънредно положение.

С оспорените разпоредби упражняването на правото не се ограничава. Всеки, който смята, че неприкосновеността на личния му живот е нарушена незаконно, има право на защита. Незаконно означава, че все пак се допускат определени законови изключения. Такива се съдържат например в ал. 2 на чл. 32.

В духа на възможността на гражданите да се защитят, законодателят е въвел паралелен съдебен контрол, който се провежда в рамките на 24 часа от поискването на

данни за местонахождението на гражданите. Така съдебният контрол се извършва служебно от органите в период, предхождащ периода, в който самият гражданин би потърсил защита. Контролът би бил казуистичен, случай по случай, тъй като ще касае конкретното лице в конкретния случай. Отделно от това гражданите не са лишени от защита и по общия ред.

Доколко може да се счита обаче за засягане на личния живот хипотеза, в която лицето подлежи на принудително изпълнение на задължителна изолация и болнично лечение, тъй като е отказало или не изпълнява задължителна изолация и лечение в случаите по чл. 61 от Закона за здравето, и поради това органите идентифицират и използват информация за неговото местонахождение, е въпрос, чийто отговор намирам по-скоро за отрицателен. В случая става дума по-скоро за ангажимента на държавата да закриля здравето на всички (чл. 52, ал. 3 от Конституцията), за задължението на държавата и всеки гражданин да не допуска злоупотреба с права, както и тяхното упражняване ако то накърнява права и законни интереси на други (чл. 57, ал. 2 от Конституцията) и за задължението на гражданите да зачитат правата и законните интереси на другите (чл. 58, ал. 1) и да оказват съдействие на държавата и обществото в случай на природни и други бедствия при условия и по ред, определени със закон (чл. 61), каквото бедствие е и въведеното с промените в Закона за здравето, обнародвани в „Държавен вестник“, бр. 44 от 2020 г. бедствие, причина за въвеждане на извънредна епидемична обстановка (чл. 63 и § 1, т. 45 от Допълнителните разпоредби на Закона за здравето).

Освен това разпоредбата на чл. 32 от Конституцията съдържа и ал. 2, в пояснение и конкретизация на ал. 1, която в по-голяма степен може да бъде свързана с оспорваните разпоредби. По силата на същата никой не може да бъде следен, фотографиран, филмиран, записван или подлаган на други подобни действия без негово знание или въпреки неговото изрично несъгласие освен в предвидените от закона случаи. Ако се счита, че с оспорените разпоредби се извършва следене, записване или други подобни действия поради това, че се съхранява и предоставя информация за местонахождението на субекта посредством технологичните възможности на предприятията за обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, то съгласно Конституцията извършването на това без съгласието и знанието на лицата е допустимо в предвидените от закона случаи.

По отношение на неприкосновеността на свободата и тайната на кореспонденцията и на другите съобщения съгласно чл. 34, ал. 1 от Конституцията, изключение от което се допуска само с разрешение на съдебната власт, когато това се налага за разкриване или предотвратяване на тежки престъпления (ал. 2) считам, че оспорваните разпоредби не изискват и не засягат намеса в кореспонденцията, а единствено информация за

местонахождението. В този смисъл няма основание да се твърди противоречие с чл. 34 от Конституцията.

Отделно от това само за пълнота следва да се отбележи, че нарушаването на наредби, правила или мерки, издадени против разпространяването или появяването на заразна болест по хората е инкриминирано с чл. 355 от НК.

В заключение, съображения от конституционен порядък – в случая опазване живота и здравето на гражданите, на общественото, народното здраве, могат да оправдаят ограничаване на закрепените в Конституцията права на гражданите, в това число и на посочените права.

В редица свои решения (напр. Решение № 10 от 2018 г. по к. д. № 4 от 2017 г.) Конституционният съд е анализирал подробно възможностите за ограничаване на основните права на гражданите, като е заключавал, че границата, отвъд която се допуска ограничаване упражняването на основни права със закон, е посочена в чл. 57, ал. 2 от Конституцията – ако то накърнява права или законни интереси на други. Животът и здравето на всеки гражданин са висши негови права и интереси, които не следва да бъдат накърнявани от упражняването на основни права, в това число правата на личен живот и на неприкосновеност на свободата и тайната на кореспонденцията и на другите съобщения от други лица.

Приетата нормативна уредба, предмет на настоящото дело, отговаря в пълна степен и на Решение № 2 от 2015 г. по к.д. № 8 от 2014 г. на Конституционния съд. Както посочва съдът, правата по чл. 32 и 34 от Конституцията не са абсолютни – съгласно вторите алинеи на двете разпоредби изключенията следва да са уредени със закон, да са в рамките на предвиденото с основния закон изключение, да са подчинени на легитимна/и цел/и от общ интерес, каквито несъмнено представляват борбата с тежките престъпления, повишаването на обществената сигурност, борбата с международния тероризъм и опазването на международния мир и сигурност, както и да е съобразен принципът за пропорционалност. Тук следва да бъде добавена и обществената безопасност (обществената сигурност), посочена като възможна причина за въвеждане на ограничителни законодателни мерки по отношение на правата на гражданите по силата на посочената от вносителите Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 г. относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации, изменена неколккратно с последващи директиви и регламент, и от Директива 95/46/ЕО, към която препраща. В най-общ смисъл обществената безопасност (обществена сигурност), която се различава от държавната и националната сигурност, включва и сигурността по отношение

на общественото здраве. Намирам, както и Конституционният съд посочва в Решение № 2 от 2015 г., че съпоставката на защитаваната цел и приложеното средство по отношение на оспорените разпоредби, които са насочени само към информацията по чл. 251б, ал. 1, т. 6 от Закона за електронните съобщения за целите на принудителното изпълнение на мерките по задължителна изолация и болнично лечение на лица по чл. 61 от Закона за здравето, които са отказали или не изпълняват задължителна изолация и лечение, налага извод за съответствие, необходимост и подходящност, включително и през призмата на критерия за съразмерност на ограничението.

Поради всички гореизложени аргументи считам, че искането за установяване на противоконституционност на оспорваните по настоящото дело законови разпоредби от Закона за електронните съобщения и закона за мерките следва да бъде отхвърлено в цялост.

С уважение,

КИРИЛ АНАНИЕВ

Министър на здравеопазването

